

Genomträngningen

Text Kjell Höglund

Del I

Under himlens båda solar

röst

Istanbul är den stad
vars moskéer är fyllda av minnen
av den prostituerade flicka som jag mötte där
dessa minnen rinner som rök på gatorna
som om gatorna vore flodbäddar

den poetiska grundforskningen
måste som all annan vetenskap
vara en njutning
bläcket som rinner ur pennan
måste vara en förlängning av de blodströmmar
som rinner genom själens landskap

genom att röra sig i de områden
dit lägereldens uppflammande ljus bara oregelbundet når
otydligt, det kan inte förutsägas
genom att röra vid dessa områden
kan solens uppgång frambesvärjas

kör

galaxernas cirkulationer och planeternas gång
stys således från en liten lägereld i ödemarken

röst

varför skulle inte ett klot
av låt oss säga samma omfång som Venus eller Mars
eller Merkurius
kunna tränga in i vårt solsystem från den yttre rymden
och ställa till oreda?
varför skulle inte en ny sol
kunna antändas?

mitt argument är
att varje vandring mot Kashmir
som det judiska folket skulle kunna anträda
för att återställa förbundsarken i ursprungligt skick
måste löpa genom en viss bergsby i norra Spanien

det är möjligt att den alkemistiska analysen
av ett sådant påstående
skulle väcka förvåning

anta vidare
att de beräkningar man utför
påvisar ett skönhetsvärde som överstiger det maximala
skulle då en matematiker
våga sig på en gissning
vilken av siffrorna är vackrast?

kör om en apelsin bestod av mycket små körsbär
och vart och ett av dessa körsbär
bestod av mikroskopiska bananer
är det då rimligt att anta
att längst nere bland vecken
några gamla utdöda indiankulturer skulle kunna återuppstå
och på nytt börja med sina obehagliga besvärjelser?

besvärjelser som redan ställt till med
så mycket sattyg i de övergivna katakomberna
varje politiskt parti skulle ta avstånd
från en sådan linje

röst ändå är det inte länge sedan Aves-teorin
hade sina ivriga förespråkare
Aves-teorin som ju hävdar att det inte är fåglarna som kvittrar
utan att det så kallade fågelkvittret uppstår
som en följd av spontana moleky rörelser i lufthavet

de fåglar
vars egenfrekvens
står i överensstämmelse med moleky rörelserna
på en viss geografisk plats
ansamlas där

frekvensernas överensstämmelse
innebär en njutning för fåglarna
de sträcker på halsen och öppnar näbben
och här har vi ursprunget till
den så allmänt förekommande vanföreställningen
att det skulle vara fåglarna som frambringar fågelkvittren
när det i själva verket är fågelkvittren
som drar till sig fåglarna

Del II
Vid flodmynningen

röst så långt hunnen i mina funderingar finner jag
 att jag har nått fram till en flodmynning
 sanden jäser
 jag har vandrat längs stranden
 på min vänstra sida böjer sig havet mot horisonten
 så som en hund sträcker ut sin tunga
 så sträcker havet ut sina gröna vattenvågor
 och slickar mina fötter

kör I en glänta i skogen
 eld, värme, människor
 gemenskap
 minnen från barndomen
 smärtsamt intensiva
 de släckta lyktornas väg

 asfalten blänker
 motorer vrålar
 det är natt i storstaden
 det pyser rök ur underjorden

röst på kyrkklockornas insidor
 växer tjocka lager av mossa

 så kommer jag till ett värdshus bland bergen
 i den hukande förtappelsens dal

 värdshusvärdens dotter
 öppnar sig för mig

 genom en lucka i molnen
 faller en giftig fågel

 utgången ur globen man är instängd i
 finns paradoxalt nog inåt i globens mittpunkt
 alla begränsningar är koncentriskt glober

kör ut över hedarna
 in under träden
 nedåt längs bergen
 sakta längs floderna
 nu har det förflutna hunnit ifatt

röst om man ser in i hans ögon
ser man rakt genom seklerna
genom oräkneliga inkarnationer
bakåt för evigt
alla dessa existenser
lever genom hans ögon
och han lever genom dem alla
på hans ögas fuktiga yta seglar ett mycket litet skepp

kör jorden spricker i en krater
där finner jag blommorna
skrikande sköna
fullkomnade i väntan

röst jag följer floden för att finna dess källa

Del III
Bakterieritt

röst

jag har fått bölder på kroppen
kanske är det syfilis
kanske har jag smittat alla mina vänner

jag kliar mig våldsamt
jag klöser sönder mig, sliter av mig kläderna
jag suger in mig i en av bölderna
jag simmar i gult var

jag rider på en bakterie
den kastar sig hit och dit som en vild häst
jag klamrar mig fast på bakteriens rygg
det är en ondsint färd
bakterien kastar sig in i en brusande röd flod
det är en blodflod
en åder
som i ett virvlande vattenfall försvinner
ner i ett svart hål
vilket hisnande fall
vilka häpnadsväckande minnen
slipper jag levande ur detta
ska jag aldrig mer bli förbryllad

bakterien tjuter som en galen gris
det klaskande blodet frusar
jag håller mig envist kvar eftersom jag förstår
att om jag släpper taget är jag förlorad
det är ett väldigt larm
ofantliga talgklumpar brakar ner i floden
det brusar och kluckar och virvlarna vrålar
bakteriens läskiga läppar nafsar efter mig
nu har jag fått nog
det finns gränser
jag låter några fladdermusvingar växa ut på ryggen
nu flaxar jag upp ur blodets flod

uppenbarligen befinner jag mig i en gigantisk grotta
det är mycket mörkt
jag fladdrar försöksvis uppåt
en het vind kommer farande och river i mina vingar
det doftar ingefära
jag tror säkert att allt har sin förklaring

djupt därefter flyter den blodiga floden
i ett dunkelt van Gogh-ljus som läcker in underifrån
det ser mystiskt ut
alltihop verkar arrangerat

jag tar kontakt med någon utomstående
det känns som tankeläsning
jag förklarar var jag är
det har svaret får jag

kör "Hip, blup, gril"

jag tänker inte tolerera detta
man driver med mig
varför orkar jag så lite
nu måste jag ta mig samman

röst jag seglar lite längre fram
på en klipphylla sitter en hel drös med fladdermöss
det är rätt makabert
jag känner mig väl till rätta
det är som ett cocktailparty
jag går omkring med en grogg i handen
det är antagligen vodka och lingondricka
vätskan glöder som av ett inre ljus
en skimrande, hemlighetsfull kod
framme i koret spelar The Hot Spot Jumpers
vilken stämning, vilket tryck, mycket folk ikväll
lite svettigt kanske

tillståndet är oförändrat kritiskt efter en lugn natt
bara timmar återstår
Diktatorn har fått den sista smörjelsen
han kröker sig fast vid livet som en skrämde spindel
vad hjälper honom nu hans stolta drömmar om behärskelse
mardrömmar

kör hans kropp är fulla av de dödas ben
de bearbetar honom inifrån
hans andedräkt stinker
hans mun är fylld av dynga
nu är det för sent att spotta, för sent att spy
förgiftningen är ett faktum
det är bara att avvakta utgången
en förlamning sprider sig genom kroppen
själen slocknar

röst jag vräker undan ett svart draperi
det lyser
ja, det lyser
jag tror att det är en kraft
jag är ganska säker på det
identitetens centrumförnimmelse
varifrån allt utgår som en virvel som snor sig kring ett stormöga
men kraften glider undan igen

Del IV
Gia och Baltos herre

röst nu minns jag
 hur vi satt och drack öl i Köpenhamn
 då upptäckte jag till min fasa att ölfradgan på mitt glas
 formade sig till en perfekt dödskalle
 när jag beställde ännu en öl exploderade kranen
 jag gick till ett annat ställe och beställde en öl
 när jag la handen på bardisken satt det en spindel på handen
 jag stirrade förfärat
 och slog ner spindeln på golvet
 bartendern satte sin fot på den
 jag drack min öl i desperation
 och sneglade på den krossade spindeln
 en anklagande fläck på golvet

kör det är nu jag inser
 att en atom
 är ett universum
 fyllt av vintergator och planeter i miniatyr
 och att vårt universum
 är en atom i ett överliggande system
 liksom varje atom
 är ett universum i ett underliggande system
 och att världsalltet fortsätter i oändlighet uppåt och nedåt
 elementarpartikeln är en galaxhop

röst denna tanke är en belåten tanke
 det är något förnumstigt över den
 det är ett modigt meddelande
 förtjust knaprar jag på en kaka
 jag dricker lite kaffe
 jag känner mig lugnare
 nu gäller det bara
 att inte förlora balansen
 jag fnittrar som en fågel
 jag fäller öronen bakåt
 och tar till vingarna
 flyg fula fluga
 jag sveper in mellan molekyler och atomer
 jag faller fritt
 jag singlar som ett höstlov ner i djupet
 som en fallskärmshoppare innan skärmen vecklat ut sig
 jag ramlar genom elektriska dimmor
 jag sjunker som en sten i havet

jag faller in i en elektron, varma blixtar
darrande hinnor, materiens heta mjukdelar, såpbubblornas ugnar
röda solar, brinnande regnbågar
jag landar på alla fyra i en djungel på planeten Xyri

Xyri är en av de blå planeterna kring dubbelsolen Balto
systemet ingår i en galax som är en del av en atom
i en klaff
i mitt eget hjärtas vänstra kammare

kör Xyri hänger som en droppe
i den mikrokosmiska rymden
ljudlöst vrider sig droppen
i cirklar runt Balto

röst mödosamt hasar jag genom den fuktdrypande djungeln
ormar och paddor, sumpfeber
på en tokig ö ligger Baltokultens centraltempel
där drottning Gia lever
i sitt parfymerade paradiset

jag förs över vattnet i en brun båt
som drivs av den varma vinden, chokladvinden
Gia vill tala med främlingen
hon är så vacker att jag börjar gråta
hon bjuder på marmelad som hon själv har kokat
jag anser att marmelad är gott
denna åsikt skaffade jag mig i Gias parfymtempel
Gias marmelad kokas av bär från Lopobusken
som växer längs templets väggar
lopobären skördas mellan september och oktober
även om tideräkningen är en annan på Xyri
tiden är annorlunda på Xyri, den är krökt
hos oss är rummet krökt men man kan säga
att på Xyri är det tiden som är krökt
krökt tid kan man köpa på marknadsplatsen
i basarerna i Gias stad, priset varierar, men man kan säga
att det nästan alltid är billigt att köpa tid i Gias stad
tillgången är god
och i tidsgruvorna söder om staden finns det ingen botten
en gammal legend säger
att när man når botten i tidsgruvorna är det slut på Gias välde
tiden upphör, lopobären skrumpnar till damm
och aldrig mer ska Gia koka lopomarmelad i sitt lilla kök
allt ska vittra sönder säger den gamla legenden
bara det torra dammet ska bli kvar
dammet ska blåsa genom tomrummet

som en kosmisk sandstorm och ur detta kaos ska Baltos Herre
när tiden åter är inne
skapa nya världar
marmeladen ska förnya sin tunga doft
som påminner om ingefära
nya välde ska uppstå och förvittra säger Baltos Herre
marmeladernas mästare

i fyra år
arbetar jag i tidsgruvorna söder om Gias stad
jag är lycklig
jag tänker ofta på Gia

under vintern och våren
utför jag en serie experiment i mitt laboratorium
därefter ger jag mig ut på en längre resa
ibland arbetar jag en kortare tid på något ställe
innan jag drar vidare
jag kommer allt längre bort från Gias stad
och befinner mig i främmande trakter
dagarna går, veckor och månader förflyter
jag lägger mil efter mil bakom mig
mot sommaren reser jag vidare i hetsigare tempo
rastlöst förflyttar jag mig längre och längre in
bland berg och skogar
sent en oväderskväll kommer jag till en bergsstad
jag går in på en krog, men kan bara peta i maten
fast jag inte har ätit på hela dagen
men vinet dricker jag girigt upp
jag är alltför orolig för att kunna stanna
krafter jag inte begriper driver mig att resa vidare samma natt
med tåg far jag i den mörka natten djupare och djupare
in i vildmarken
med kroppen full av underliga känslor
stirrar jag ut genom kupéfönstret
så kommer jag till ett värdshus bland bergen
i den hukande förtappelsens dal
jag dröjer mig kvar i värdshuset
värdshusvärdens dotter är varm
jag hyr ett litet rum på övervåningen
med en bländande utsikt över dalen och bergen
och floden där nere
den första snön kommer, det blir en obarmhärtig vinter
på dagarna gör jag vandringar i omgivningarna
fast man varnar mig för vilddjuren
som har blivit aggressivare på senare år

på kvällarna sitter jag i skänkrummet
och dricker det egendomligt kryddade, självlysande rödvinet
och pratar med traktens folk
en besynnerlig mager man har nyligen
tagit in på värdshuset
men han syns sällan till utan håller sig mest
på sitt rum nere i källaren
en natt vaknar jag av att fullmånen skiner mig
rakt i ansiktet, driven av en egendommig impuls
smyger jag ner i källaren
det lyser ur en dörrspringa i skumrasket

tidigt i gryningen nästa morgon vaknar jag av
att värdshusvärden skakar min axel
han ser allvarlig och ledsen ut
gryningsljuset känns kallt
han utrustar mig med torkad frukt
bröd och fluorescerande vin
och visar mig på dörren
på inga villkor får jag stanna kvar
hans dotter lyckas trycka något i min hand
ute rasar vintern för fullt
jag går uppåt bergen, på avstånd hör jag vilddjuren yla
jag har god lust att själv börja yla
en svart fågel visar vägen
mycket riktigt ser jag en svart fågel mot himlen

en mödosam färd börjar
jag klättrar upp mot en borg
vindbryggan är nerfälld
det är tyst som i graven
en ohygglig syn möter mig inne på borggården
en flaggstång hänger fogden med flagglinorna om halsen
på hans kropp klänger gamar och river i sig köttstycken
jag vänder mig bort, förvirrad och illamående
och går in mot borgens hjärta
med knapp nöd får jag upp den väldiga dörren till tronsalen
den ligger i framskridet förfall
överallt spindelväv
sovande fladdermöss hänger under taket
det är mörkt och mycket kallt
jag tar mig sakta fram i bråten och närmar mig tronen
den är till hälften nedrasad och full av mögel
en gammal hoptorkad gubbe halvligger bland spillrorna
aldrig har jag sett någon så gammal
när han får syn på mig slickar han sina spruckna läppar
"vatten", viskar han

han klänger sig intill mig som ett barn
och suger ivrigt ur min fickflaska
sedan sjunker han tillbaka mot resterna av tronen
"kom närmare", väser han
"min röst är svag och min tid är ute
jag vet varför du har kommit
men mitt imperium har redan rasat sönder under mig
jag har åldrats hundra år på en månad
jag är mycket svag
jag förstår inte längre vad som händer"
plötsligt kastar han sig över mig i vilt raseri
och knyter sina kloliknande fingrar som en järnkrage kring min hals
men kraftansträngningen blir för mycket för honom
hans grepp lossnar och han faller död ner
han ruttnar sönder framför mina ögan
snart återstår bara ett torrt damm
som inte går att skilja från det övriga dammet och spindelväven

jag följer floden uppströms
jag når ett vadställe där Gia väntar på mig
"vem är Baltos Herre?" frågar jag

kör "vem är han som låter världen uppstå och förvittra
som skapar nya världar ur de kosmiska sandstormarna
vem är Baltos Herre?"

"Det är du" svarar Gia
"det är du som är Baltos Herre
den blå planeten Xyri ligger djupt begravnen
i en atom i ditt hjärta
dina tankar strömmar oavbrutet mellan partiklarna
som bygger upp din kropp
i takt med dina tankar föds och dör kulturer
nya världen uppstår och förvittrar ständigt
i ditt universum
du är sannerligen Baltos Herre"

röst Xyri sjunker under mig
Gia syns bara som en liten prick
Xyri, den blå planeten, förminskas till osynlighet
bland stjärnornas imperier
atomerna dallrar
cellerna dallrar
mitt hjärta pumpar varmt blod
min kropp är en gul planet som sakta roterar i rymden
jag flyger över ett öde vulkanlandskap

Del V
Diktatur och demokrati

röst

I förvirrade dödsryckningar
slår kapitalismen sönder världen
livligt understödd av kommunismens barnskrik
kommunismen är en omogen frukt
medan kapitalismen börjat ruttna och falla sönder
vi förgiftar planetens luft och jord
förstör och härjar
mördar i blind förtvivlan
det är inte bara diktatorn som ligger i en utdragen dödskamp
hela världssystemet, hela det fascistiska psykets struktur
ligger i sin dödskamp

kärnfamiljen, den knutna kärnfamiljen
slår ut som en öppen blomma
och låter sina fångar gå
för att söka upp varandra
den fullständiga demokratin
är en levande organisk funktion
medan diktaturen är en övergiven maskin, sönderrostad
en mekanisk nickedocka utan liv
ett skrotskelett i öknen, tomma ögonhålur
där gamarna bor

du är din egen diktator
du har en gammal gubbe i ditt huvud
en spindelvävsgubbe av mångtydig kaliber
som med sträng styr sitt imperium mot stupet
jag säger dig en hemlighet
denne gamle elake gubbe ligger också på sin dödsbädd
tillståndet är oförändrat kritiskt efter en lugn natt
han kröker sig visserligen fast vid livet
som en skrämde spindel
men vad hjälper honom nu hans stolta drömmar om behärskelse
när hans kropp är full av de dödas ben?

Del VI
Genomträngningens faktum

röst mina förbannade bölder kliar
vulkanerna har vaknat
min kropp skakar i spasmer
klotet kränger i sin bana
ett urspårat tåg
sparkat av häftiga jordbävningar
en kosmisk fotboll
instängda känslor söker sina utlopp
bryter fram som en vårfod
mitt psyke är armerat med frusna känslor
nu smälter isen vid polerna
Noak sjösätter sin ark
den flyter över nysjunkna kulturer
Atlantis dyker upp ur havet
mitt psyke blir en fritt flytande vätska, planetens arméer
drabbar samman för att utrota kriget och utrotar
mycket riktigt sig själva

min svaghet
min kraftlöshet
jag kan inte förstå annat
än att jag någon gång
måste ha varit stark
och skändligen misslyckats
men kraft är inte detsamma som våld
kraftlöshet inte detsamma som pacifism
tvärtom

var ligger felet
vem är den skyldige?
jag säger dig
ingen är skyldig
synd och skuld är tankefel
som drivit oss att jaga de skyldiga
spåra upp alla syndabockar
alla förbannade häxor och trollkarlar

för att krossa dessa kryp
som ligger bakom allt ondskefullt
har vi försökt utrota det onda med det onda
vi har sått ogräs i trädgården
och vi har skördat ogräs
vad är det som håller på att födas

vad är det som reser sig ur ruinerna?
Gud och Djävulen brottas i ett makabert slagsmål
inneslutna i alkemistens glaskolv
motsättningarna dödar varandra
förruttnelsens likgifter sipprar genom verkligheten

kör vinet jäser
synteser bildas som kristaller, växer ihop
planeten vrålar
som en födande kvinna
barnets huvud har redan trängt fram mellan blygdläpparna
det är en taxifödelse
hett vatten finns inte att tillgå
steriliserade instrument är inte att tänka på
en kosmisk taxi plöjer fram genom världsrummet
på väg till BB

även förhärdade materialister står ödmjuka
inför händelseförloppet
oförmögna att analysera naturens under
i det döda universum där de framlever sina dagar
sannerligen säger jag dig
häxornas sista natt är inne
trollkarlarnas nervösa förflyttningar lider mot sitt slut
det rasar en feber i min kropp
feberdrömmar piskar min hjärna
som man piskar ett på marken liggande köttstycke
Jag ligger på diktatorns dödsbädd
och föder en kvinna inom mig

röst dagar skurna ur ebenholts
nätter stöpta i elfenben
åren rullar som tunga tanks förbi

dagar kläckta ur sköra ägg
nätter täckta av tunna hinnor
åren faller som tunga väggar av glas

ingen kan odla i strid mot naturens processer
utan bara i harmoniskt samarbete
bonden sätter sitt frö i jorden
vid den rätta tidpunkten
han behöver regn, luft och värme
för att i sinom tid kunna skörda

kör fröet dör för att ge liv åt det som växer
gödseln ruttnar för att ge näring åt det som föds

naturens vägar är storslagna
bonden är en alkemist
själv en del av naturen
låter han sin båt flyta med floden
från källan ner till havet
vattnet dunstar från havets yta
faller som regn på åkrarna
kretsloppet är fullbordat
allt är på samma gång Prima Materia och guld
alkemisten rör inte sin båt mot strömmen
en flod har sitt naturliga flöde
sin klockrena menstruationscykel
aldrig rinner den från havet upp till källan
regnet faller inte uppåt

röst den moderna människans högmod är stort
nu kommer ödmjukhetens tid
människan är en del av naturen
idag som hon alltid varit
vi kan inte upphäva naturens lagar
vi kan försöka
men eftersom det inte är möjligt

varje ny vetenskaplig upptäckt
gör verkligheten mer och mer sammanhängande
tidvattnet har samband med månen
vetenskapen driver oss i sin förlängning
mot en verklighet som inte är uppdelad
utan totalt sammanhängande
vetenskapsmannen är en mystiker
han petar på ett grässtrå
och en supernova exploderar

kör stående på stranden
till den oändliga och eviga Oceanen
inväntar alkemisten
med frid och glädje
den kosmiska människans födelse
ur vinterdvalans grotta
stigar den kosmiska människan
planetens transmutation fortsätter oavbrutet
mänskligheten rasar vidare
mot allt högre former av fulländning

röst med allt mer accelererande fart närmar vi oss guldåldern
vi befinner oss inuti ett väldigt filosofiskt ägg
som håller på att kläckas

vi kokar i en bubblande gryta hos en gigantisk alkemist
reaktionen håller just på att avstanna
innehållet i grytan håller på att förvandlas
till renaste guld

genomträngningens faktum
från det kosmiska äggets insida
bearbetar jag skalet
för att äntligen få födas

ur Principia Poetica av Kjell Höglund